

Direcció Newsletter: Esther Grau, Diana Marre i Beatriz San Román

Continguts: Kate St. Vincent Vogl

Edició, format i maquetació: Sofía Gaggiotti

Difusió: Maria Galizia

Traducció al català: Bruna Álvarez i Victoria Badia

ISSN: 2013-2956

(Re)connectant en la trobada*

La meva mare biològica em va trobar a través de la necrològica de la meva mama. La trucada provenia del no-res un dissabte a la nit. Massa tard pels televedors, suficientment tard per a notícies terribles. El meu pare havia estat tan angoixat per la mort recent de la meva mare que em preocupava que hagués tingut un accident de cotxe. Potser aquesta era la trucada de notificació als parents més propers - al cap i a la fi era una persona estranya preguntant si jo era la filla de James St. Vincent of Medina. Em vaig asseure i em vaig preparar per al pitjor.

De fet, era el familiar més proper. “Vaig donar a llum una nena”, va dir la dona. “Seràs tu?” Sí, jo havia nascut en aquell hospital en aquella data trenta anys abans. Però jo sóc advocada de formació: on hi ha un dubte raonable, el trobo. Qui sabia quantes nenes havien nascut allà aquell dia?

Ella tenia informació no-identificativa sobre la parella que havia adoptat aquella nena. Me la podia llegir.

El niu
Carme Fitó

* **Kate St. Vincent Vogl, autora dels texts d'aquesta Newsletter**, participarà com a ponent en el V Congrés Internacional d'AFIN “**La Triada en l'Adopció i l'acolliment: el lloc de la família biològica**”, que tindrà lloc a Barcelona el 25 i 26 de novembre.

Aquesta Newsletter es publica amb el recolzament del Ministeri de Ciència i Innovació a través del projecte I+D *Adopción Internacional y Nacional: Familia, educación y pertenencia: perspectivas interdisciplinarias y comparativas* (MICIN CSO2009-14763-C03-01 subprograma SOCI)

AFIN

Imagina't, sentir una estranya explicant detalls sobre els teus pares, detalls coneguts només pels veïns que havien passat per casa per prendre un cafè i un tros de pastís. Característiques sobre les quals només els vells amics s'havien guanyat el dret de fer-hi broma, i una estranya comença a enumerar-te-les: des de la desorganització bondadosa del teu pare, fins els aspectes pràctics suecs de la teva mare. Aquella dona podia recitar totes aquelles històries com si fossin explicades al voltant de la taula de la cuina. Sabia com vivien els meus pares, com reien, com s'estimaven.

I en aquesta intersecció entre la vida que tenies i la vida que podies haver tingut, una cosa clara: tu estàs profundament implicada en un robatori d'identitat.

No la teva, perquè la vida que vivies no era de cap manera la teva de l'inici. Perquè fa tota una vida, tu havies pertangut a aquesta dona, abans que signés amb el seu nom la pila de papers que ella estava llegint, retornant al moment en què tenia el dret exclusiu de ser anomenada per tu *Mare*.

Mai havia buscat la meva mare biològica però sabia que em podria trobar. La meva acta de naixement havia estat segellada, juntament amb moltes d'altres, als Estats Units durant la postguerra de la Segona Guerra Mundial. Vaig descobrir que era adoptada quan la meva germana va tenir una discussió amb un nen veí. Al final de les seves habilitats de combat ho va deixar anar: "Tu ets adoptada", va dir. La meva germana va córrer cap a casa per aconseguir la veritat real per part de la meva mare. La veritat era que durant molt de temps la meva mare va pensar que érem massa joves per entendre-ho i, després, ja érem massa grans per a plantejar-ho. La meva germana era suficientment gran per saber que tot canviaria. Jo era encara suficientment jove per pensar que res no canviaria. Imaginava que la meva mare biològica era un geni, que jo estava feta de màgia.

El cor
Carme Fitó

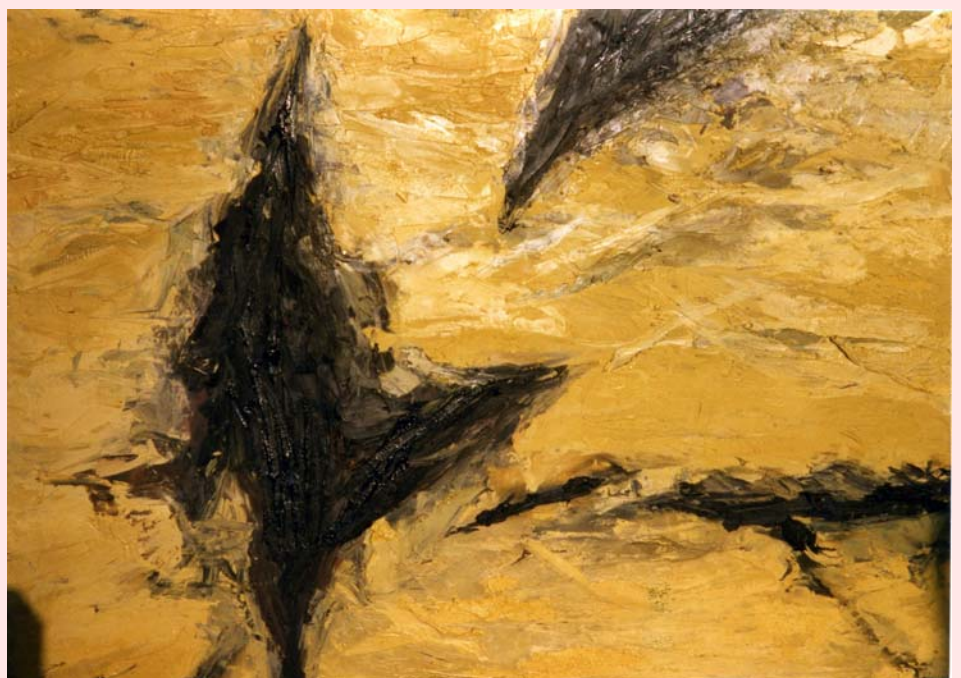

AFIN

El seu nom és Val. Ella era una universitària de primer curs que tenia problemes; ell era un estudiant graduat en art. El meu pare biològic li va oferir de casar-se, si ella volia. Ella no volia casar-se d'aquella manera. En comptes d'això, va anar a una casa per a mares solteres i em va donar en adopció.

A part dels seus pares, només una de les seves vuit germanes sabia que ella estava embarassada. Val va esperar trenta anys per trobar-me. Va esperar fins que els seus altres fills fossin suficientment grans per a entendre-ho. Estaven ben emocionats amb aquella cerca.

La meva mare biològica es va apuntar a la Adoption Network Cleveland (La Xarxa d'Adopció de Cleveland), i pensava que els seus detectius descobririen el meu nom en una setmana. Però abans de rebre cap informació de contacte, tots els membres han de passar durant un any per tot un seguit de reunions i assessories, per tal d'esbrinar el què podia passar quan es fes la trucada telefònica inicial. La van assessorar sobre com parlar per protegir-ne els resultats. Per a molts, això significava que des de l'altre costat no els pengessin el telèfon. Jo no li vaig penjar el telèfon. Vam parlar durant quatre hores aquella primera nit. Pensava que seria la meva única oportunitat per connectar amb ella, per tant, volia saber-ho tot. Ella volia que ens trobéssim i així ho vam fer. Però primer ho havia de dir al meu pare.

Somni en groc
Carne Fitó

Ell acabava de perdre la seva dona després de 37 anys i, amb aquelles notícies, hi cabia que es preocupés per la possibilitat de perdre'm a mi també. Recordava la meva mare plorant quan la meva germana l'amenaçava de trobar la seva "mare real". Jo no estava segura que el meu pare ho volgués. Li vaig parlar sobre la Val quan amb la meva família el vam visitar pel seu aniversari. Ell va ser qui em va oferir el regal: si jo volia trobar-me amb la Val, depenia de mi, no d'ell, "Sempre hi ha suficient amor per a tots", va dir. Però, també em va dir que no compartiria res amb ells.

La Val va venir a visitar-me pocs mesos després. Jo sentia que podíem parlar francament l'una amb l'altra. Les meves preguntes es van centrar en què estava passant a la seva vida quan jo vaig néixer. Ella volia saber què havia estat de la meva vida fins llavors. Em vaig adonar que ella estava interessada en forjar una relació. Jo no estava segura de poder-ho fer.

Jo encara estava plorant la pèrdua de la meva mare, per tant, aquell primer any li vaig demanar que no m'enviés cap postal de felicitació pel meu aniversari. No és horrible? És horrible. Però sabia que el meu pare no me l'enviaria -és tant desorganitzat... I vaig pensar que em faria mal rebre'n una d'ella i cap d'ell. Ella em va preguntar si estava bé que enviés postals i regals a les meves nenes. Algú desitjava consentir les meves filles? Cap problema, vaig dir.

No estic segura de per què necessitava traçar una línia per a mi però no per a les meves nenes. Jo havia estat advertida per anar amb compte amb l'estranya que venia buscant-me a mi, però les meves nenes no havien format mai part d'aquella equació. La Val va ser pacient amb mi. Estava disposada a agafar el que fos que jo li pogués donar.

Parella
Carme Fitó

AFIN

Quant al meu pare biològic, havia mort en un accident de moto abans que ella pogués trobar-me. Ella em va posar en contacte amb la seva família. Gràcies als seus esforços vaig poder trobar-me amb els seus pares i els seus germans. Una de les seves germanes és una poetessa que viu a prop meu.

Al llarg d'aquells primers anys de la meva retrobada amb la Val, els mesos passaven sense cap trucada entre nosaltres. Una vegada, gairebé va passar un any. El meu pare es va traslladar a Florida i em va demanar que l'ajudés a empaquetar caixes a la casa que estava venent. La Val va venir a ajudar-nos, també. Ella va tenir cura de les meves filles mentre jo posava ordre als armaris sense parar. No ho hagués pogut fer sense ella.

En la comunió de la meva filla gran la meva cunyada em va preguntar on era la meva mare. La meva mare és morta, vaig pensar, i em vaig adonar que es referia a la Val. Com hauria gaudit d'aquell moment amb tots nosaltres! Vaig començar a trucar-la una vegada al mes. La podia trucar més sovint, també, però sempre tenint en compte de donar-ne primer notícies al meu pare; les qüestions de lleialtat són sovint difícils de portar pels adoptats.

La Val va participar amb nosaltres de la comunió de la meva filla petita. I també va venir a celebrar el Dia dels Avis.

La Val va llegir el primer llibre que vaig escriure, fins i tot les primeres versions horroses.

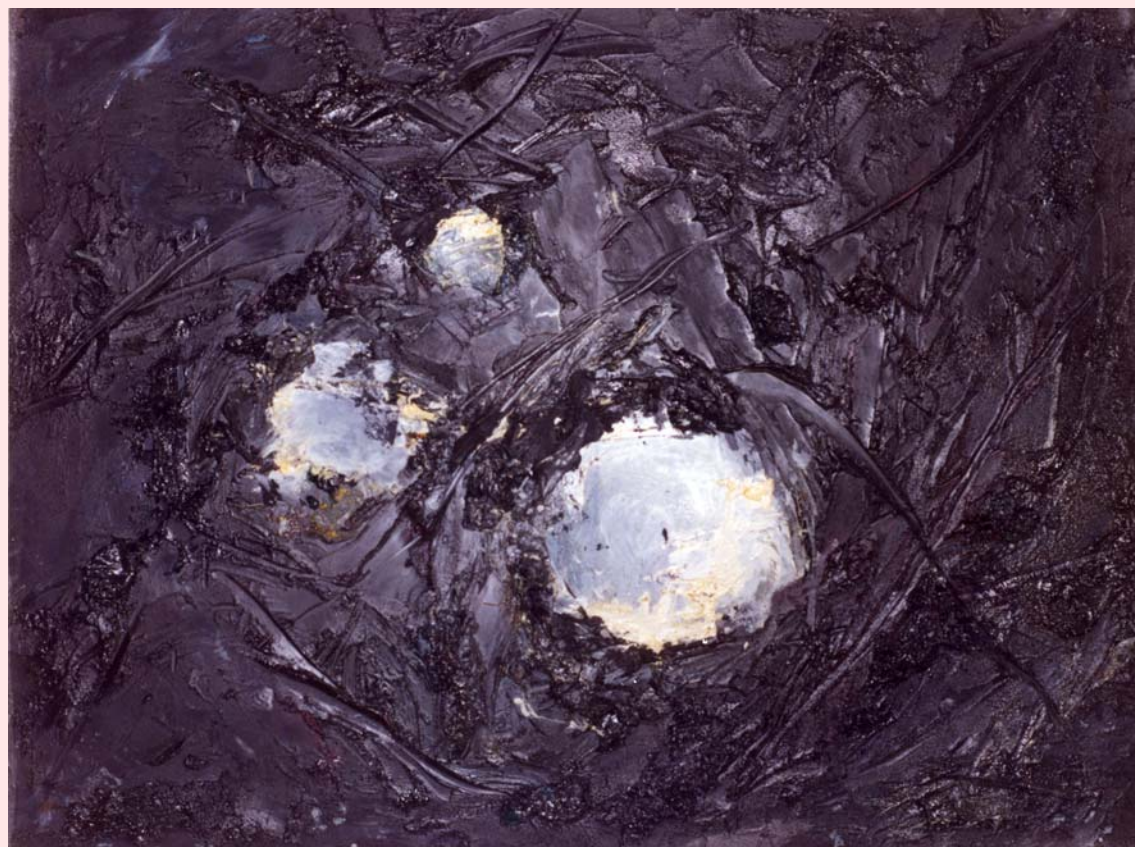
Relieve
Carme Fitó

AFIN

A ella tot li encantava. A mi m'encantava compartir la història. Em vaig convertir en millor escriptora. Vaig escriure un altre esborrany. Ella em va preguntar si podia enviar-lo a una de les seves germanes. Totes elles el van llegir, i volien que hi anés per parlar del llibre. Així ho vaig fer. Hi vaig anar durant unes vacances per compartir-lo amb la Val.

El meu pare també hi era.

En aquest punt, estava preparada per preguntar a la Val si estava d'acord en escriure sobre la nostra història. En aquell moment, feia 13 anys que ens havíem conegut. Tot i que durant aquests anys juntes ens havíem mostrat obertes, va ser en aquella conversa que vaig descobrir que encara ens havien quedat secrets per compartir. Ara, si estem una setmana sense parlar, és massa temps. L'enyoro. Amb els anys hem construït una relació. El repte a l'hora d'allargar la mà a l'altre costat de la triada és que els llaços emocionals no sempre són compartits, tot i la clara connexió biològica. Per a mi, aquests llaços emocionals no eren segurs fins que vam compartir les nostres històries i el nostre temps.

Líquens I
Carme Fitó

L'[Evan B. Donaldson Institute](#) ha descobert que els adoptats, amb els anys, estan cada vegada més interessats en les seves arrels biològiques, quan aquests adoptats construeixen les seves pròpies famílies, i quan apareixen les condicions mèdiques. Aquest va ser certament el meu cas. Tot i que vaig madurar junt amb la Val, no vaig estimar menys al meu pare. Arran de conèixer la Val i la seva família i la família del meu pare biològic considero que m'entenc més a mi mateixa. Hi ha, efectivament, suficient amor per a tothom. I una mica més de coneixement és sempre una bona cosa.

Dit això, encara hi ha moments, quan truco al meu pare o a la Val, en què em preocupa qui rep primer les bones notícies.

Més que cap altra cosa, la paciència de la Val i la seva comprensió sobre què esperar a l'inici del nostre encontre, va marcar la diferència entre nosaltres. En aquella primera trucada, fins i tot, va mostrar una increïble moderació en oferir informació sobre "la parella que havia adoptat aquell nadó". Només hi havia hagut una nena nascuda en aquell hospital aquella data, jo. Si ella m'ho hagués deixat anar tot de cop, en lloc d'enumerar pas per pas la informació no-identificativa, hagués estat massa per a mi, massa aviat per a mi. En moltes de les nostres converses inicials, ella em va deixar donar petits passos -a la manera de nena petita- per trobar el meu camí cap a ella. Com una mare. Perquè ella és una mare.

*Maternitat
Carme Fitó*

REFLEXIONEM

Jo volia escriure les meves memòries com un "gràcies a tots" en lloc d'un "dir-ho tot". Abans de començar a escriure, li vaig preguntar a la meva mare biològica Val si estaria d'acord a compartir la seva història, perquè en explicar la meva, comparteixo gran part de la seva. "Absolutament", va dir. Volia que d'altres mares biològiques sabessin que no estaven soles, com ella s'havia sentit durant tants anys. Era important per a mi, assegurar-me que la família del meu pare biològic també estigués d'acord en la redacció d'aquestes memòries. No el vaig arribar mai a conèixer, perquè ell havia mort en un accident de motocicleta, uns anys abans que Val em trobés. Vaig tenir el plaer de conèixer els seus pares, tot i que ja han mort. Vaig conèixer també a dues de les seves germanes, una dels quals és una poetessa i dramaturga que viu a prop de casa meva. L'altra és professora de dret internacional, i jo havia practicat l'advocacia abans de convertir-me en escriptora. Elles van llegir el meu manuscrit i van estar contentes que la meva història tornés el seu germà a la vida.

Durant un temps, dos dels germans del meu pare biològic es van oposar a la publicació d'aquesta història. Abans que la memòria s'anés a imprimir, jo no els coneixia. No constaven a la memòria, la poetessa que vivia prop meu m'havia donat l'autorització en nom de la família, així que vaig pensar que estava bé procedir sense obtenir el seu consentiment exprés.

Foto quan jo era petita amb els meus pares i la meva germana Aimee

Foto meva amb la Val (la meva mare biològica) i les meves filles

Però un d'aquests germans havia estat sempre qui redactava les cartes de la família per Nadal, i ara una altra persona estava escrivint sobre la història de la família. Si això em passés a mi, m'hagués sentit incòmoda amb el canvi. Van haver-hi d'altres problemes també, comuns en les memòries - com quina quantitat de detalls de la família serien exposats als estranys. Aquestes preocupacions prenen més importància quan provenen de la família del teu pare biològic. Vaig intentar de calmar els seus temors, però em preocupava haver posat en perill la nostra relació. Afortunadament, però, a través del meu gira de promoció, vaig tenir l'oportunitat de viatjar on ells vivien i, finalment, conèixer-los. D'aquesta manera, vaig tenir l'oportunitat de conèixer la seva amabilitat i comprendre'm millor a mi mateixa. Ells, al seu torn, van poder conèixer-me i entendre les meves intencions en escriure la història, la qual cosa va alleujar les seves preocupacions.

Amb massa freqüència, ens fa por allò que -o aquells a qui- no coneixem. He tingut sort de tenir tanta gent bona a la meua vida. Sens dubte, els/les nens/es (i fins i tot els adults adoptats) no pateixen per tenir més gent que es preocupi per ells. Com el meu pare va dir una vegada, sempre hi ha suficient amor per a tots.

Foto de la germana del meu pare biològic i els seus pares amb mi i les meves filles

AFIN

...PER VEURE

- **"I'm Legit".** Zara Phillips interpretant DMC.
- **Oprah.** Oprah coneix a la seva germanastra.
- **"Switched at Birth".** The Stag Hunt Episode: una representació de la necessitat que senten els adoptats per buscar les seves arrels biològiques.

...PER LLEGIR

- Encountering New Worlds of Adoption. **Adoption and Culture: The Interdisciplinary Journal of the Alliance for the Study of Adoption and Culture**. no. 1 (vol. 2)
- McGinnis, H., Livingston Smith, S., Scott Ryan, S. and Howard, J. **Beyond Culture Camp: Promoting healthy identity formation in adoption**. Evan B. Donaldson Adoption Institute. New York: Evan B. Donaldson Adoption Institute, 2009
- Novy, Marianne. **Reading Adoption: Family and Difference in Fiction and Drama**. Ann Arbor: University of Michigan Press, 2007.
- Pertman, Adam. **Adoption Nation: How the Adoption Revolution is Transforming our Families - And America**. 2d Edition. Boston: Harvard Common Press, 2011.

A les notícies :

- Donaldson James, Susan. **Adoptees Face Sting of Discrimination** ABC News
- Ode, Kim. **Opening the Books on Adoption** *Star Tribune* (March 2, 2011)

LINKS D'INTERÈS

- [Adoptees Have Answers](#) (Els adoptats tenen respostes)
- [Center for Family Connections](#) (Centre per a connexions familiars)
- [Evan B. Donaldson Adoption Institute](#)

ESDEVENIMENTS RECENTS

Amb les nostres pròpies paraules: les mares recordades - Narracions d'autor El dia de la mare adoptiva. 3 de maig del 2011, The Lyric at Carleton Place, St. Paul, Minnesota, USA.

Adoptees Have Answers (AHA) (Els adoptats tenen respostes) ofereix als adoptats un fòrum per a compartir les veus individuals i col·lectives en un cercle de companys/es. El passat Dia de la Mare, AHA, va acollir els adoptats en una nit de lectures en honor de les mares a les seves vides. Kate St. Vincent Vogl va presentar l'esdeveniment i va comentar el seu llibre, *Lost & Found: A Memoir of Mothers* (Perduts i trobats: la memòria d'unes mares). Vogl va parlar sobre com es va desenvolupar la relació amb la seva mare biològica i com això va ser possible per la generositat del seu pare adoptiu. Al llarg dels setze anys següents, algunes vegades Vogl troba l'oportunitat per sospesar el temps que va compartir amb un en lloc de fer-ho amb l'altre: "És una part del fet de ser adoptada", diu.

També va participar a l'esdeveniment on hi havia la professora d'escriptura creativa de St. Olaf, Jennifer Kwon Dobbs, i la presentadora pública Deborah Jiang Stein. Dobbs, la poesia de la qual ha aparegut a revistes internacionals, va parlar de les seves experiències com a adoptada coreana. Ella va llegir la seva poesia i un passatge del seu assaig sobre els amplis viatges buscant la seva mare biològica, tan lluny en va. Stein va llegir un escrit imaginari sobre la seva mare biològica. Essent una adolescent, havia descobert que ella era adoptada i havia nascut d'una mare heroïnòmana en una presó.

Al final de la tarda, els membres de l'audiència es van animar a parlar i compartir els seus propis escrits. Cada persona que agafava el micro compartia les seves pròpies històries encoratjadores i esfe-reïdores. Malgrat els diversos backgrounds, els escrits de tots/es els/les adoptats/des van revelar que cadascun d'ells anhelava conèixer i comprendre les seves arrels biològiques i encara batallaven amb la idea de resoldre això enfront de l'amor i els sentiments de lleialtat cap als seus pares adoptius.

PRÓPERS ESDEVENIMENTS D'INTERÈS

- [La Encrucijada de los Acogimientos y las Adopciones en España: Las Adopciones en el Punto de Mira. ¿Una nueva etapa?](#), Asturias, 1 d'Octubre del 2011
- XX Congreso Nacional de Pediatría Social: [Problemas emergentes en Pediatría Social](#), Granada, 6, 7 i 8 d'Octubre del 2011
- [SCCR/SASci/AAACIG Meeting](#), February 22-25, 2012, Riviera Hotel in Las Vegas, NV.
- [The 4th International Conference on Adoption and Culture](#). Mapping Adoption: Histories, Geographies, Literatures, Politics. 22 - 25 de marzo, 2012. The Claremont Colleges, Claremont, California
- [Global Summit on Childhood](#), March 28-31, 2012, Washington, DC
- [International Conference on Children and Youth in a Changing World](#). KIIT University, Bhubaneswar, Orissa, India, November 26-30, 2012

SOBRE LES IL·LUSTRACIONS

Carme Fitó,

Es va formar com a pintora i escultora a l'Escola Massana de Barcelona, on va obtenir el títol de graduada en pintura amb el diploma de distinció.

Durant els seus anys de joventut es va dedicar a la pintura i a l'escultura. Va estudiar Història de l'Art i, durant la seva recuperació d'un greu accident de trànsit, va cursar estudis d'Antropologia Social. Va obtenir el Premi Extraordinari de la Llicenciatura i es va doctorar per la Universitat de Barcelona.

SOBRE L'AUTORA DELS CONTINGUTS D'AQUEST NÚMERO

La mare adoptiva de **Kate St. Vincent Vogl** la va trobar a través de la necrològica de la seva mare adoptiva.

Lost & Found: A Memoir of Mothers (Perduts i retrobats: la memòria d'unes mares) va ser presentat a les notícies nacionals de l' ABC, i en el *Akron Beacon Journal* va ser anomenat com un dels millors llibres del 2009.

L'antologia *Why We Ride* inclou una introducció de Jane Smiley i l'assaig de Vogl sobre créixer amb 26 Clydesdales. Vogl ha presentat la seva història a conferències nacionals i internacionals i en emissores de **ràdio i televisió** de tot el país. La seva curta història ha rebut honors en competicions internacionals.

Ensenya al Loft, el centre d'escriptura creativa més gran dels Estats Units.

Es va graduar a la Universitat de Cornell *cum laude* i a l'Escola de Dret de la Universitat de Michigan.

PROPER CONGRÉS INTERNACIONAL FIN

5è Congrés Internacional AFIN

La Triada en l'Adopció i l'Acolliment: el lloc de la família biològica

25 i 26 de novembre del 2011

Barcelona, Auditori Residència d'Investigadors
(C/Hospital, 64)